

DEGETICA

de H. Ch. Andersen

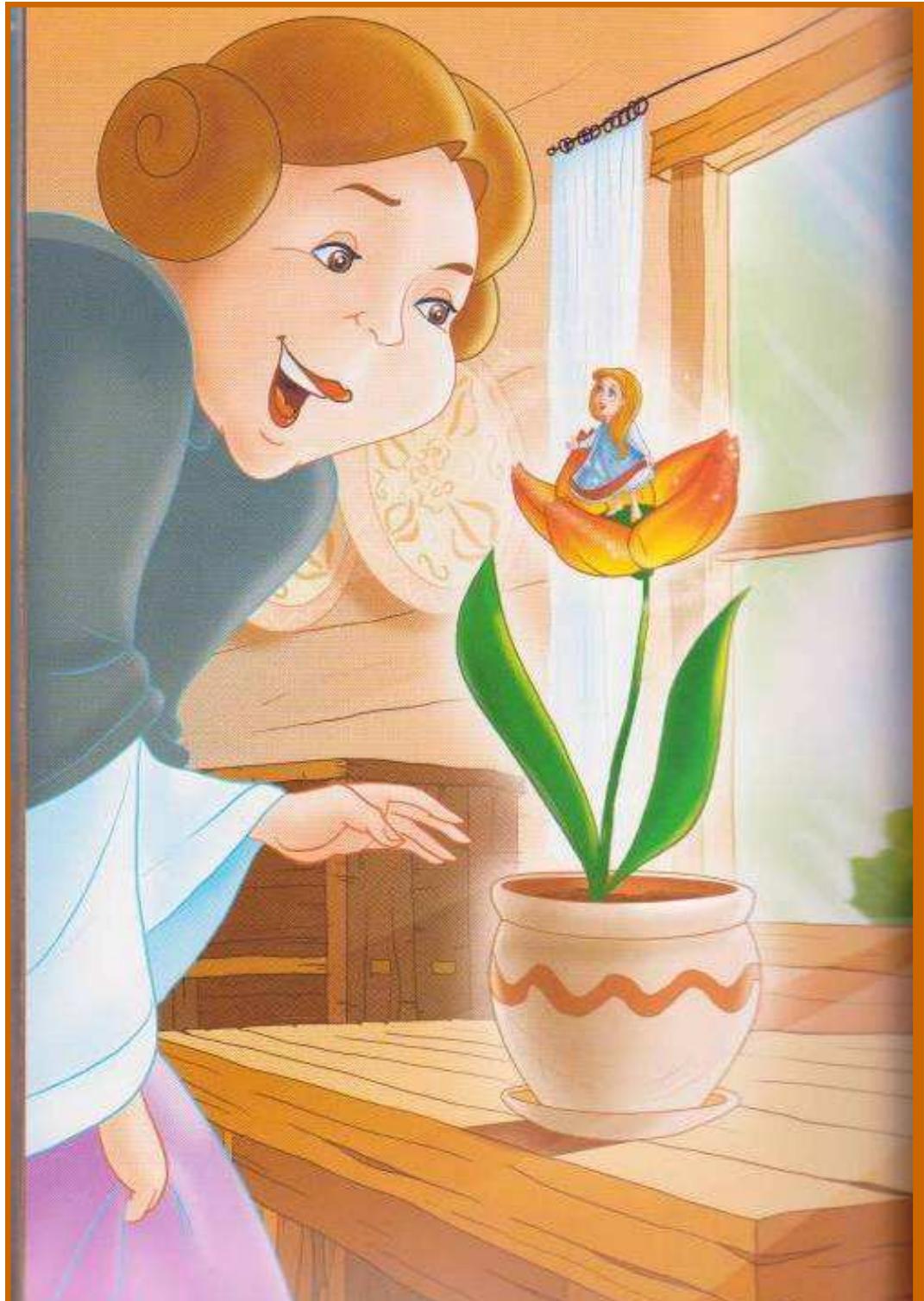

A fost odată o femeie singură și sărmană, care-și dorea mult un copil. Într-o bună zi, o zână îi dădu un bob de orz, spunându-i:

- Acesta nu-i orz adevărat, dar pune-l într-un ghiveci de flori și ai răbdare. Vei vedea că dorința ta se va îndeplini în scurtă vreme.
- Îți mulțumesc din suflet!

zise femeia.

**Acasă, sădi bobul de orz
într-un ghiveci, întocmai
cum o povătuise zâna.**

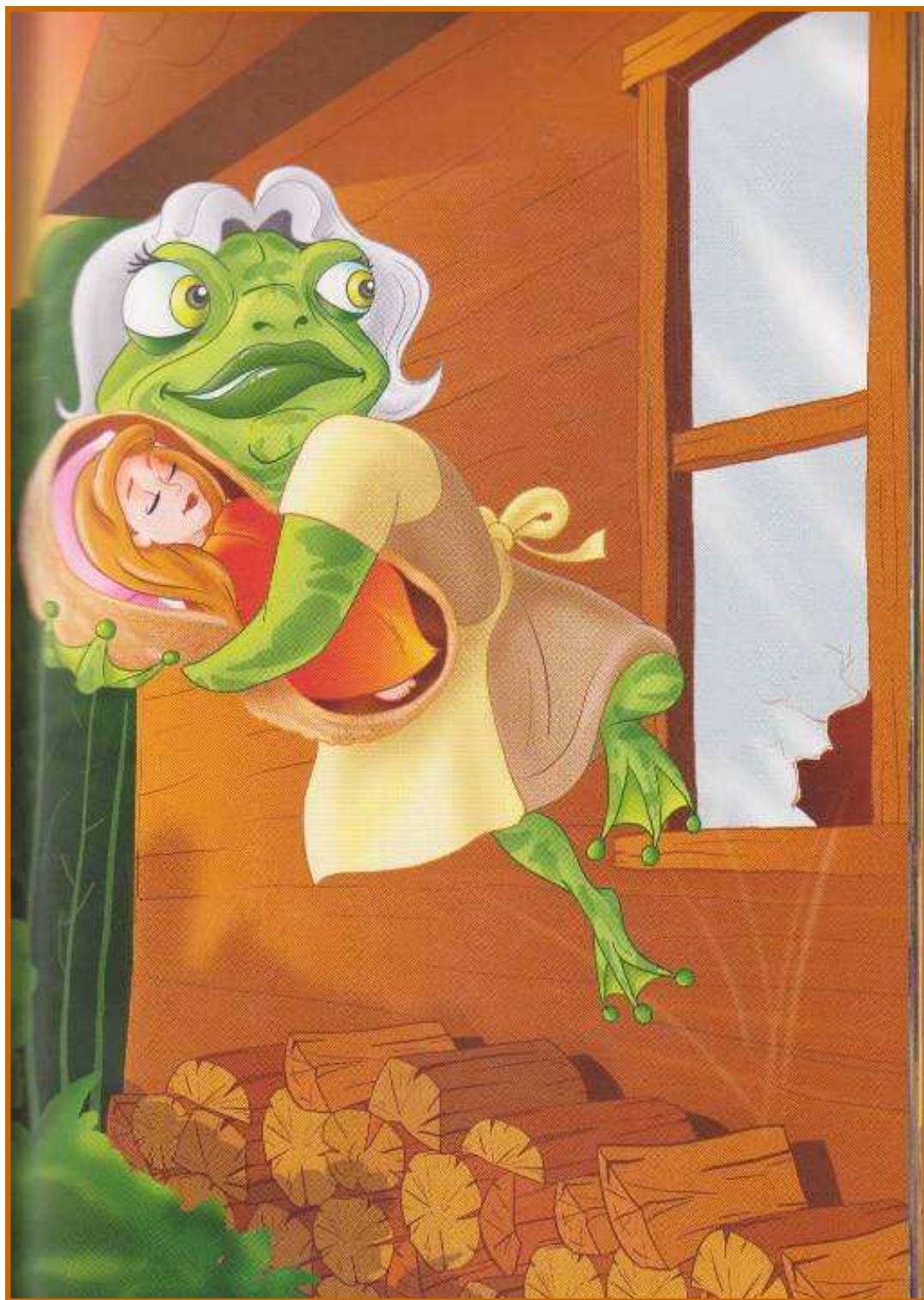

Nu trecu mult și din pământ
răsări o floare care semăna
cu o lalea.

Când floarea se deschise,
înăuntrul ei femeia văzu o
fetiță mică, mică de tot și
neasemuit de drăgălașă.
Pentru că micuța era numai
cât degetul cel mic de
înaltă, primi numele de
Degețica. Femeia îi pregăti
dintr-o coajă de nucă un
leagăn pe măsura ei, îi puse
petale de viorele în loc de
saltele și-o înveli cu o
petală de trandafir.

Pe lângă faptul că era nepus de frumoasă, fetița mai era și foarte talentată. Știa să cânte, cum nu se mai auzise pe fața pământului.
Într-o noapte însă, pe când mititica dormea dusă, o broască urâtă intră-n odaie și se apropie de pătuțul ei.
- Ce frumușică soție ar fi micuța aceasta pentru băiatul meu! gândi, în sinea ei, urâtenia.

**Broasca Înșfăcă
numaidecât coaja de
nucă și ieși pe fereastră.
O duse pe fetiță în
mlaștina în care locuia
broasca cea urâtă
împreună cu fiul ei, care
era slut și murdar.
- Oac! Oac! prinse el a
striga, de îndată ce o
zări pe drăgălașa fetiță
în pătuțul ei din
coajă de nucă.**

**Broasca sări în apă
și căută o frunză de
nufăr pe care o
prinse de mal și
așeză pe ea coaja de
nucă în care dormea
Degețica.**

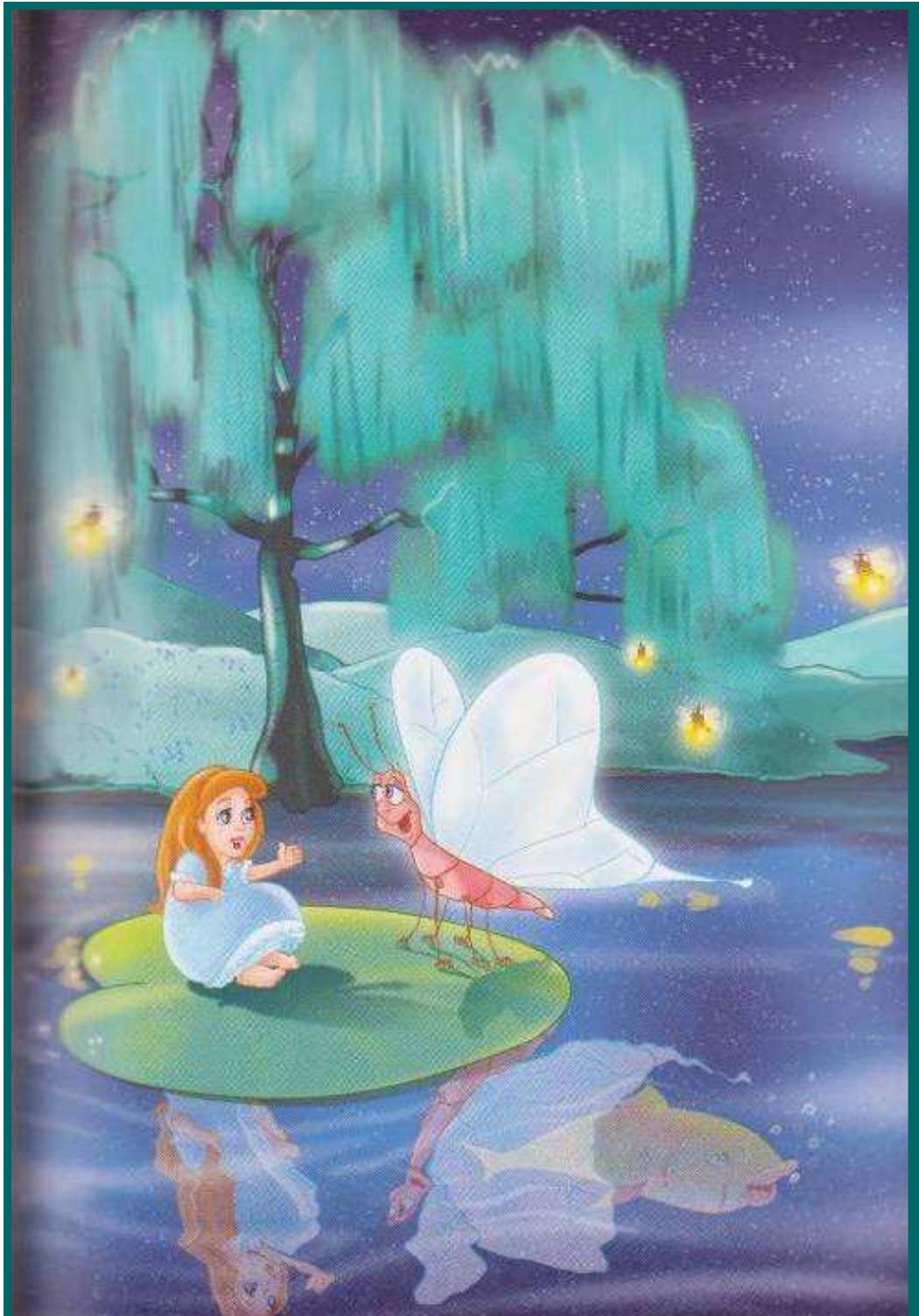
**Când se trezi biata
fetiță și văzu unde
se află - de jur-
împrejur era numai
apă- începu să
plângă în hohote.**

**Cum să se mai
întoarcă pe uscat?**

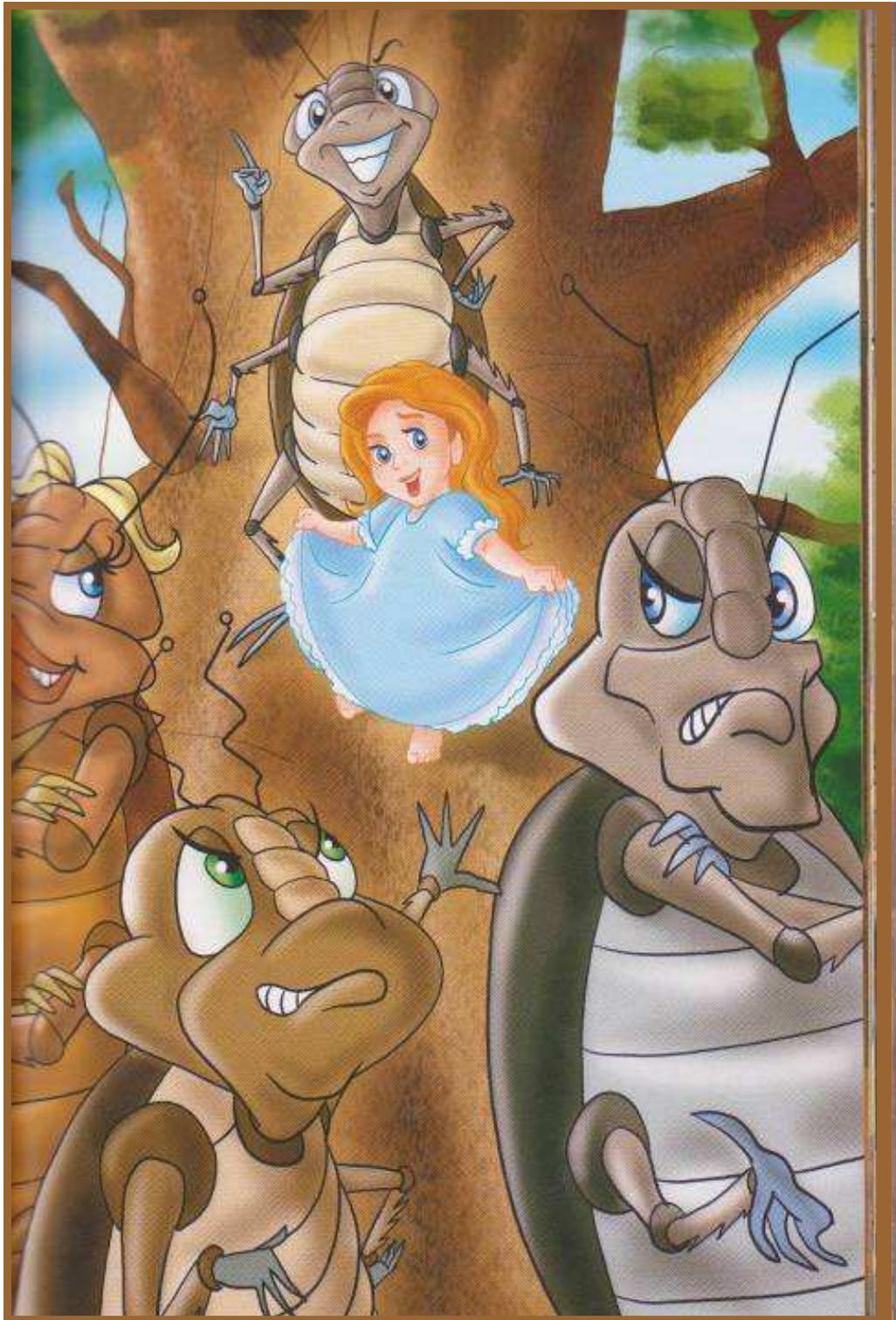

Peştişorii din râu însă,
auzindu-i plânsul şi
văzând cât era de
frumuşică, socotiră c-ar
fi o mare nenorocire
pentru dânsa să-l ia de
soţ pe fiul broaştei. Se
apucără degrabă să taiе
cu dinţişorii codiţa
frunzei. După multă
trudă, aceasta se
desprise, ducând-o pe
Degetica departe, de-a
lungul râului, astfel încât
broaştele n-o mai putură
ajunge.

Pe când mergea ea aşa, un fluturaş alb începu să zboare în jurul ei. Acesta se aşeză pe frunză, nemaiputându-şi lua ochii de la aşa minune.

Degeica, veselă că scăpase de broaşte, se bucura de frumusetea locului şi de priveliştea apei ce strălucea ca aurul în bătaia soarelui. Îşi luă cingătoarea, legă cu un capăt aripa fluturaşului, iar cu celălalt frunza şi astfel putu înainta mult mai repede.

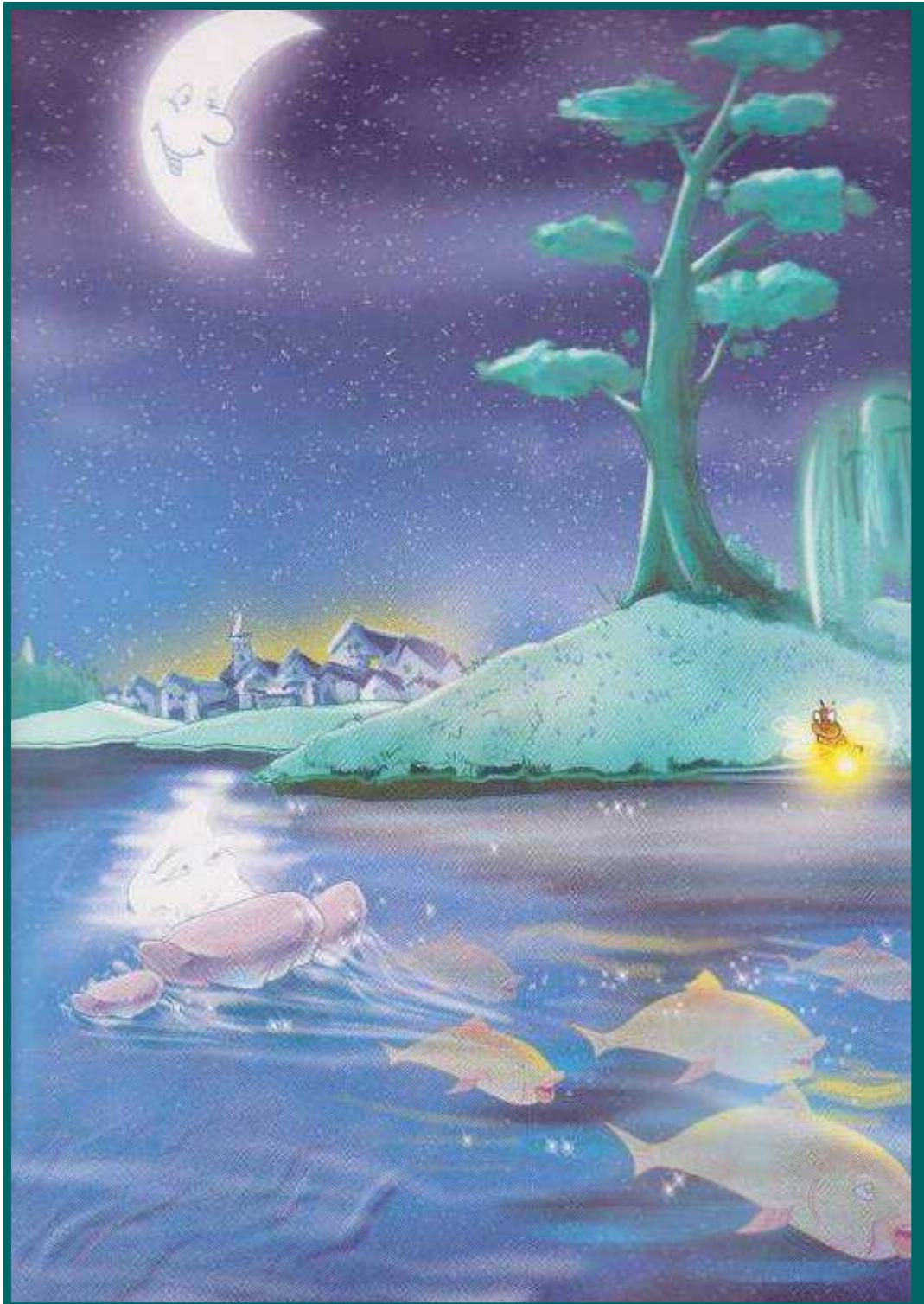
Dar tocmai atunci trecu pe acolo un cărăbuș. Cum o văzu pe Degețica, o înhăță și zbură cu ea până în vârful unui copac.

În curând, toți cărăbușii din copac veniră s-o vadă. Fetele cărăbuș însă, văzând-o, își mișcară antenele zicând:
- Ce urâtenie! zise prima cărăbușă. N-are decât două picioare!

- N-are nici antene, adăugă alta. E slabă, subțire și seamănă cu omul. Oh! Cât de urâtă poate fi!

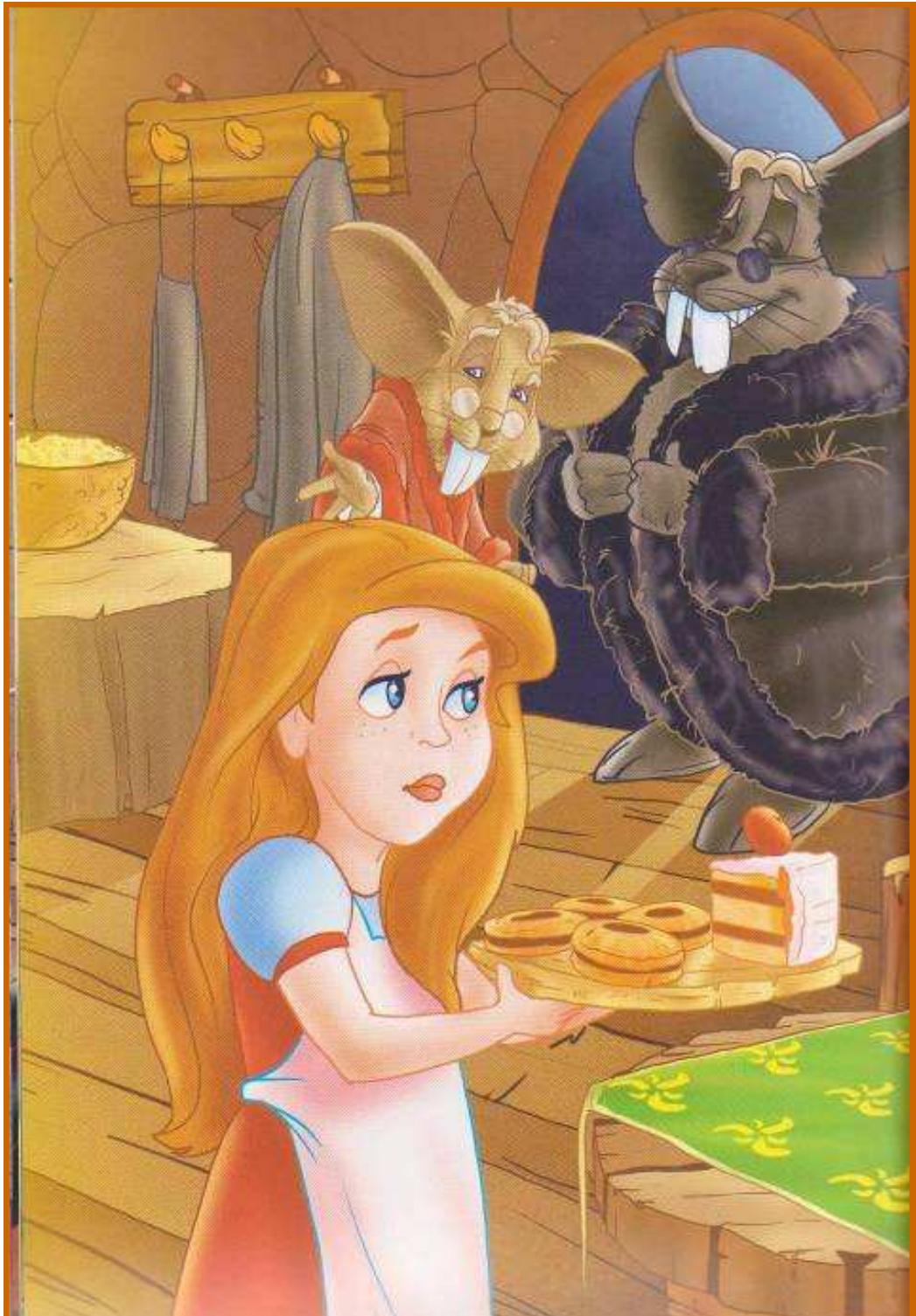
Tot ascultând cusururile ce i le născoceau, cărăbușul n-o mai găsi pe Degețica la fel de încântătoare ca la început. O dădu jos din copac și o aşeză pe-o floare de cicoare. Rămasă singură în pădure, își petrecu acolo toată vara. Își împleti un pătuț din firicele de paie și-l anină sub o frunză de brusture, ca să fie ferită de ploaie. Se hrănea cu sucul florilor, iar setea și-o alina bând roua ce cădea dimineața pe frunze.

Aşa trecură şi vara, şi
toamna. Dar iată că sosi
iarna, cu frig şi cu zăpadă
multă. Frunza de brusture
care-o adăpostise până
atunci se răsuci şi se uscă.
Într-o noapte, începu să
ningă cu fulgi mari. Fiecare
fulg ce cădea asupra fetiţei
era pentru ea ca o lopată de
zăpadă. Se-nvelise, biata, c-
o frunză uscată, dar ce
căldură să-i țină acea
amărâtă de frunză?
Degeica fu la un pas să
moară de frig!

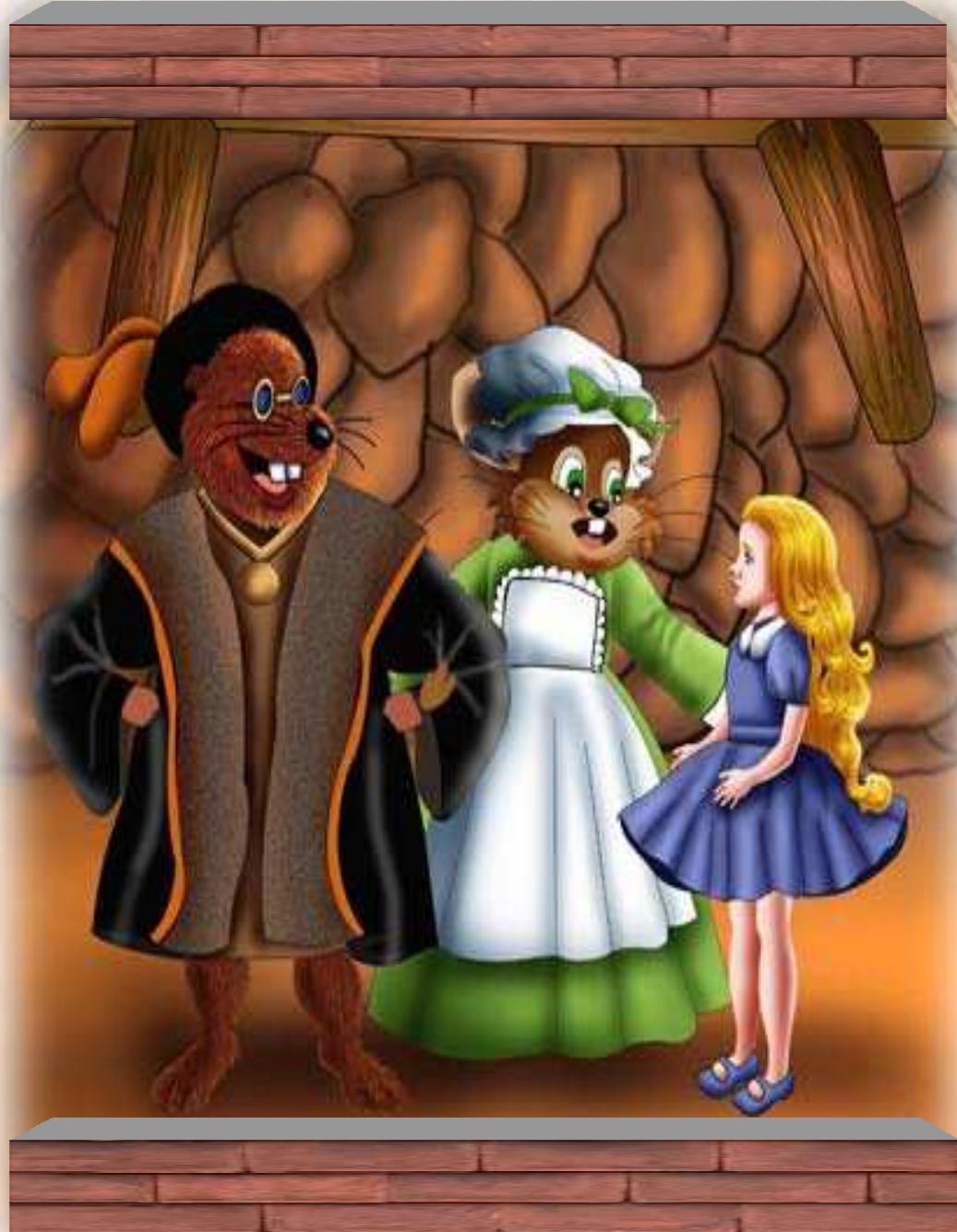
Tot mișcându-se ca să nu
înghete de frig, micuța
ajunse în vizuina unui
șoarece de câmp. Acesta era
tare bătrân, dar avea o
locuință călduroasă și
încăpătoare. Avea cămări
pline cu grăunțe de tot felul,
o bucătărie și o sufragerie
frumoasă. Degețica îl rugă
să-i dea și ei un bob de grâu,
că de două zile nu mâncase.
- Sărăcuța de tine, zise
șoarecele. Vino de mănâncă
și tu cu mine!

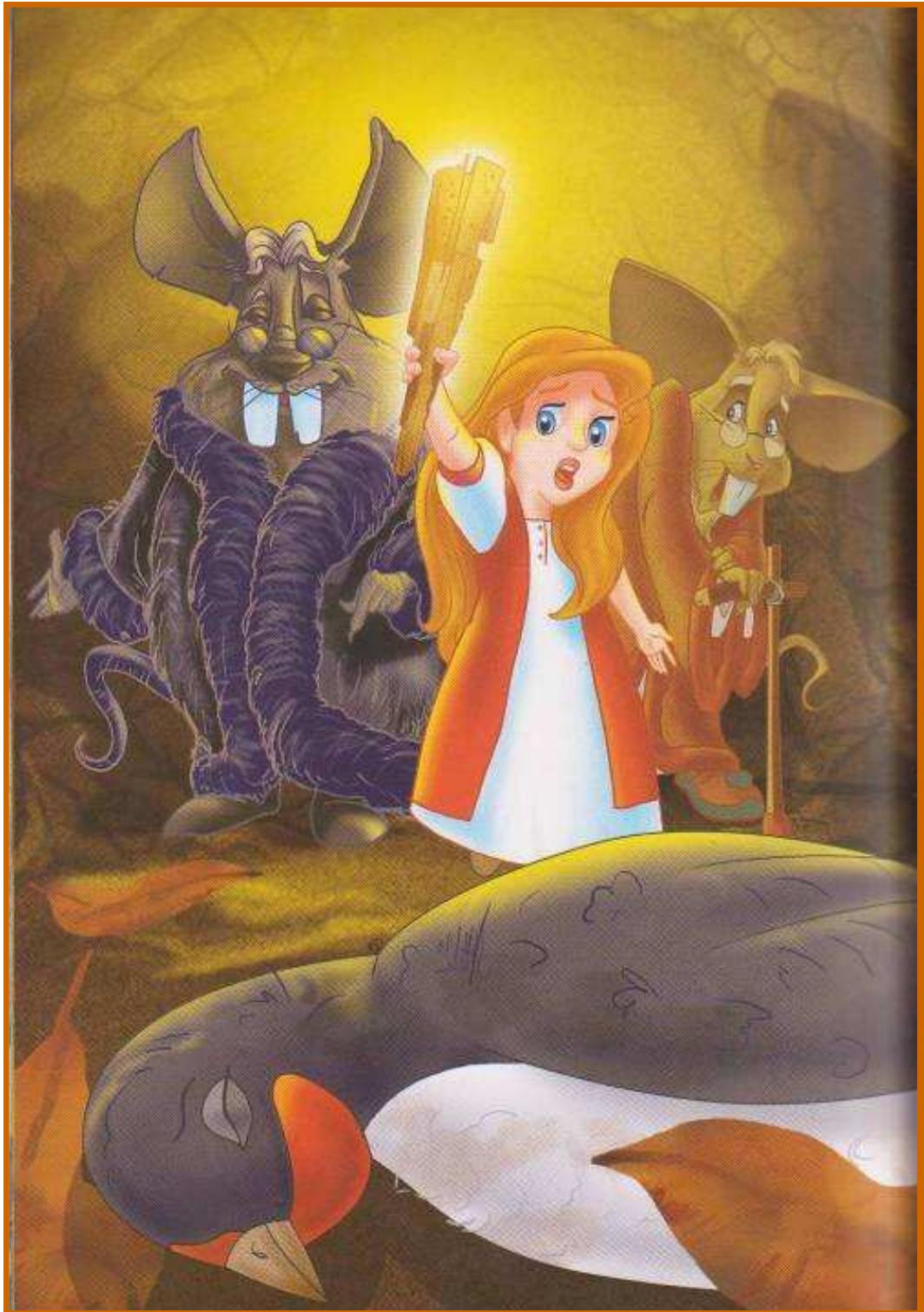
Şoarecele o îndrăgi pe Degețica, și-i zise:
- Îți dau voie să stai toată iarna aici, dacă promiți să-mi tii mereu odaia curată și să-mi spui povești.

Degețica primi cu bucurie.

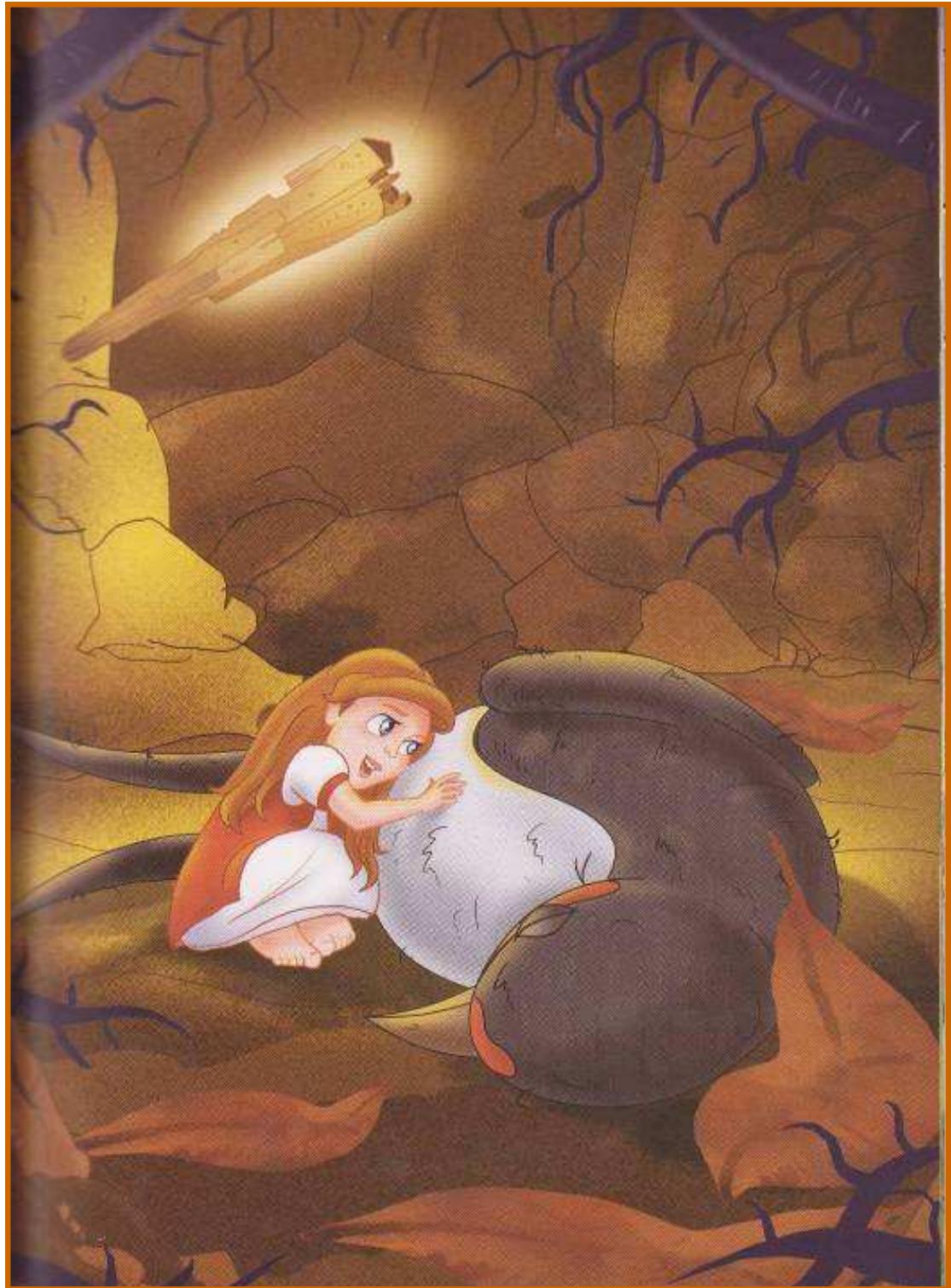
- O s-avem musafiri, îi spuse într-o zi şoarecele. Vecinul meu vine la mine o dată pe săptămână. El e foarte bogat. Dacă ar vrea să te ia de soție, ai fi cu siguranță foarte fericită. Să nu uiți să-i spui și lui frumoasele tale povești!

Degețica însă nu prea avea poftă să se mărite cu vecinul cel bogat, care nu era decât un sobol. Dar atunci când acesta veni în vizită, Degețica se purtă cuvincios. Fetița îi cântă o sumedenie de cântecele, iar sobolul fu fermecat de glasul micuței. Cu toate acestea sobolul nu hotărî nimic în privința nunții, fiindcă era nespus de chibzuit din fire.

Ca să le facă plăcere fetiței și șoricelului de câmp, sobolul îi pofti să se plimbe printr-o hrubă pe care o săpase sub pământ, între cele două locuințe. Și, cum se plimbară ei aşa, dădură la un moment dat peste o rândunică. Pasarea era înghețată de frig și stătea cu capul și picioarele ascunse sub pene. Văzând-o, Degetica fu tare măhnită. Dar sobolul împinse pasarea cu labele.

Degețica nu spuse nimic,
dar când șoarecele de
câmp și sobolul se
întoarseră cu spatele, se
aplecă încetisor asupra
păsării și-i sărută ochii
închiși.

Apoi, Degețica își rezemă
capul de inimioara
rândunicii, dar se sculă
speriată. Simțise o mișcare
ușoară. Înima rândunicii
începuse să bată. Nu era
moartă, ci doar amortită
de frig.

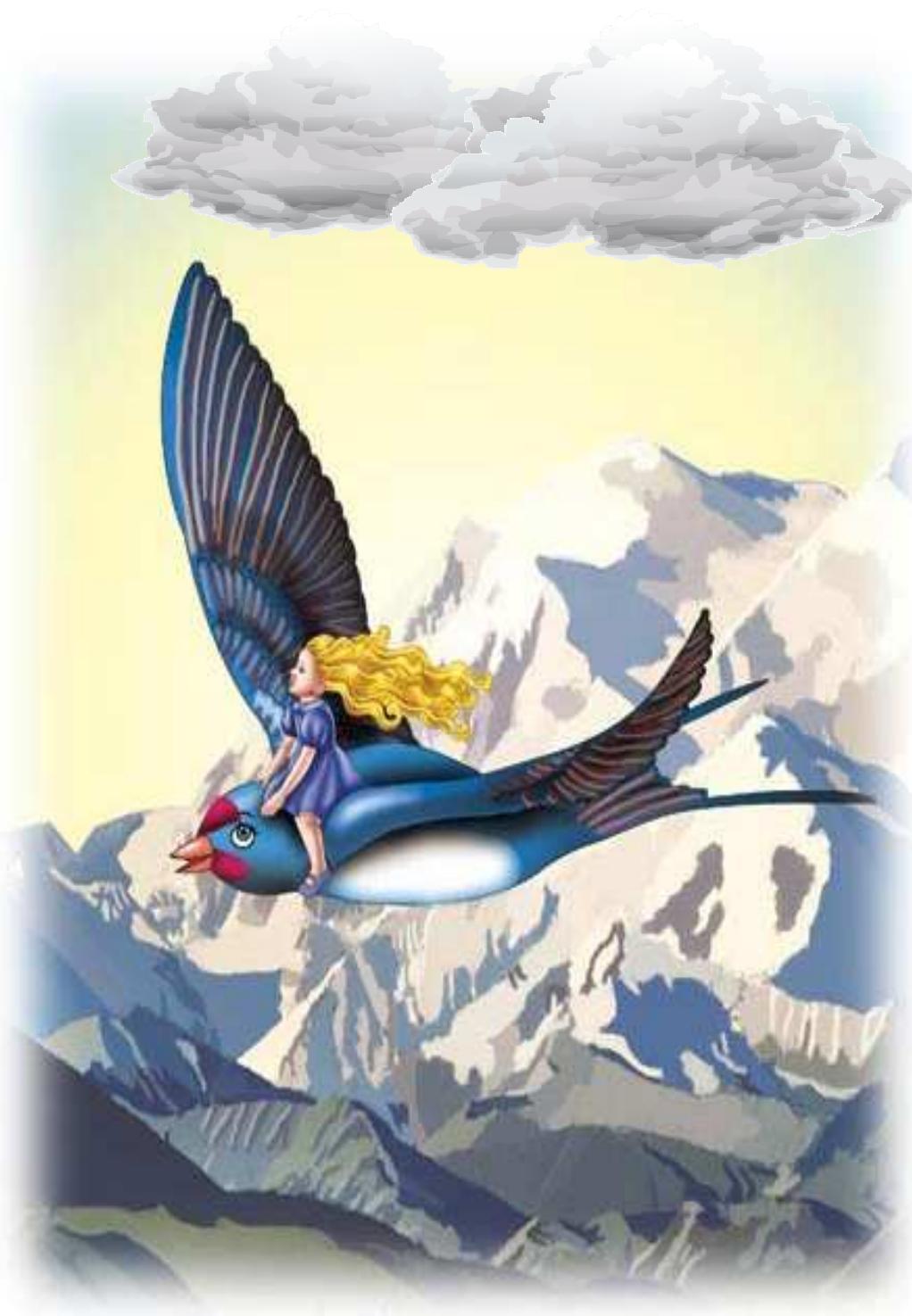

Fetița îンveli pasărea cu o frunză și îi zise:

- E frig afară. Mai stai în patul tău. Voi avea eu grijă de tine. Curând sosi primăvara și rândunica trebuia să plece. Degețica refuză să plece cu ea spunându-i că trebuie să-și țină promisiunea față de soarece.

Sobolul făcea pregătirile pentru nunta cu Degețica.

Aceasta ieși din căsuță pentru a-și lua rămas bun de la soarele pe care nu avea să-l mai vadă.

Fetița se reîntâlni cu rândunica. Îi povesti numai decât toate chinurile prin care trecuse de când șoarecele de câmp hotărâse să se mărite cu sobolul. Apoi hotărî să meargă cu ea în țările calde.

Pasărea se opri pe malul unui lac, lângă un palat de marmură pe sub streşinile căruia erau multe cuiburi.

- Iată și locuința mea. Tu însă nu poți sta aici. Alege-ți o floare, iar eu te voi așeza acolo. Mă voi îngriji să nu-ți lipsească nimic. Fetița era uluită de toate frumusețile ce o înconjurau. Dar cel mai mult îi plăcea Duhul Florilor, care era stăpân peste acele locuri.

Prințul o văzu pe
Degețica și i se păru cea
mai frumoasă ființă din
lume. Așa că nu stătu prea
mult pe gânduri și
punându-i coroana pe cap,
o întrebă cum o cheamă și
dacă vrea să fie soția lui.
Primind să fie soția lui,
Degețica deveni pe dată
Zâna florilor!
- De-acum înainte, n-o să
te mai cheme Degețica, îi
zise Duhul florilor. Noi îți
vom zice Maia.

La revedere, copii!

Material realizat de
înv. Florica Plosca
Școala "Dariu Pop"
Satu Mare